

Ukrajinská pohádka

Чарівна палиця

Жили собі дід та баба. Жили бідно. Мали корівку, а кормити її було нічим. Та й на пашу по горах ні дід, ні баба не в змозі були водити, бо були дуже старі.

Привів дід корову на ярмарок. Ходять навколо корови купці, заглядають їй в зуби. Бачать – корівка хоч і худенька, та здорова. Сторгувалися з дідом, і дід корову продав. Купив собі палицю, щоб було на що спиратися, три кільця ковбаси та буханку хліба, сховав їх у корчах, а решту лишив у корчмі.

Пізно ввечері дід приплився додому. Стара його почала сварити:

- А щоб тебе нечиста сила забрала і в скали занесла! Ану, давай гроші!
- Немає грошей, – відповідає дід.
- А де корова?!
- Корову вовки з'їли по дорозі!
- Йди мені

геть з очей та без грошей не вертайся! – погрозила жінка чоловікові качалком.

Ранком пішов дід знов до міста. В цей час один пан з панею на прогулянку вийшли. Дуже панові сподобалася дідова палиця.

– Віддай мені палицю, – каже пан. – Наказую тобі!

– Не дам, не можу, пане, бо палиця – чарівна!

– Яка-така чарівна? Що вона вміє?

Дід озирнувся навкруги та й каже:

– А ось дивіться. – Та й кинув палицю в кущі, де вчора сховав ковбасу.

– Йдіть та погляньте що там.

Йде пан, бачить – оце диво: три кільця ковбаси!

Каже дідові:

– Ану дай, чи й я так могтиму!

Дав дід панові палицю та й каже:

– Ну, киньте її, вельможний пане, скажімо он туди у той кущ.

Кинув пан, побіг з панею дивитись: а в кущі буханка хліба!

– Добра палиця, добра... – бурчить собі пан під носа. – Продай мені цю палицю.

– Ні, пане, не можу. Не на продаж палиця.

– Дам тобі, скільки скажеш!

– Ну, як уже ви так просите, вельможний пане..., – гомонить дід, а сам посміхається про себе. Отримав від пана гарну суму та й пішов додому миритися з жінкою.

Другого дня пішов пан в садок кидати палицю. Кидав, кидав, може сто разів – під акацію, і під дику рожу... та все даремно.

Йде пан додому, голову звисив, а тут його вже й пані чекає на порозі з качалкою... ■

Kouzelná hůl

Žili jednou sedlák se selkou. Byli chudí jak kostelní myši. Měli krávu, ale nebylo nic, čím by ji krmili. Odvedl sedlák krávu na trh. Kupci chodí okolo, prohlížejí krávé zuby – kráva byla sice hubenější, ale zdravá. Udělali obchod a stařík dostal peníze. Koupil si hůl, aby se měl o co po cestě opírat, koupil tři kolečka klobásy a pecen chleba, schoval je v křoví u cesty, a zbytek peněz utratil v krčmě.

Pozdě v noci se doplahočil domů. Žena se rozkřikla:

- Aby tě čerti do skal odnesli, kdes nechal tržbu?!
- Peníze nejsou.
- A kdepak je kráva?!
- Krávu snědli vlci po cestě.
- Jdi mi z očí a bez peněz se nevracej! – zamávala na muže selka válečkem.

Ráno jde stařík zpátky do města. Po cestě potká vznešeného pána s paní, jak jdou na procházku. Pánovi se zalíbila sedláková hůl.

- Hned mi dej svou hůl, to je rozkaz!
- Kdepak, vašnosti, nemohu! Ta hůl je kouzelná.
- Jakápak kouzelná? Co umí?
- Tak prosím. – Stařík hodil hůl do křoví, kde schoval klobásu.
- Jděte se podívat, pane, co tam najdete.

Pán se podíval... A hle – tři kolečka klobásy!

Povídá sedlákově:

- Jestlipak to také svedu, půjč mi ji!

Stařík dal pánovi hůl do ruky a povídá:

- Hoďte ji, vašnosti, třeba tamhle do toho keře a pak se znovu podívejte.

Pán hodil a už se běží s paní podívat: pod keřem leží pecen chleba.

- Dobrá hůl. Dobrá... – mumlá si pan. – Koupím si ji.
- Ne, pane. Ta není na prodej!
- Dám ti, kolik si řekneš!
- No, že jste to vy, vašnosti, budiž... – povídá stařík a pod fousy se usmívá. Řekl si o pěknou částku a vrátil se veselý domů usmířit se se ženou.

Druhý den ráno šel pán hůl vyzkoušet do své zahrady. Házel s ní asi stokrát pod akáty a pod šípky... Marně. Vrací se domů se svěřenou hlavou a na prahu už stojí jeho paní s válečkem... ■

